

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

23. MARTS 2024

Blues made in Denmark.

af Ove Eriksen

For ca. 60 år siden indspillede det britiske crazy showband The Bonzo-dog-doo-dah Band nummeret **"Can White Men Sing The Blues?"**. Et relevant spørgsmål, for bluesmusikken fandt sin tidlige form blandt slaverne på bomuldsmarkerne i Sydstaterne i USA i 1800-tallet. Senere har det dog vist sig, at det kan hvide mænd faktisk godt, f.eks. Eric Clapton, John Mayall og mange flere. Men kan man så synge blues på dansk?

Bøje, Ewald og Friis giver det i hvert fald et skud. De spiller egne numre på dansk, - men hov: skulle det ikke kun være Bøje og Ewald, der gav koncert i Kulturhuset i lørdags? Jo, men deres gode ven, trommeslager m.m. Michael Friis, syntes det var så længe siden, de havde lavet noget sammen, så han tog med til Munkebo. Hver for sig og sammen har de tre herrer spillet med navne som Rock Nalle, Holtsø/Wittrock band, Peter Belli, Blues Brothers Souvenir Show, Jesper Theis og Lone Kellermann, og tilsammen har de mere end 85 års erfaring på den danske bluesscene.

Det er Poul Ewald, der står for de fleste af de danske tekster og det giver en ekstra dimension, når man skriver på sit modersmål. Det giver mulighed for at beskæftige sig med jordnære, men også særdeles personlige emner som hjemstavnen, kærligheden, alderen og dødeligheden, ofte med en god portion humor.

Humor er der f.eks. i **"Jysk to the bone"**, selvom man kommer i tvivl: Er sangen en munter hyldest eller en sarkastisk kommentar? Tolkningen må være op til lytteren. Under alle omstændigheder er skildringen gennemført: Omkvædet fungerer kun i kraft af en fejludtale af ordet "scone", så det rimer på "bone"!

Så er **"Skagen blues"** en mere entydig kærlighedserklæring til Poul Ewalds nordjyske hjemstavn. Hvor "Jysk to the bone" har et rå og konfrontatorisk arrangement, der matcher ordene – inklusive en rivende guitarsolo af Søren Bøje – bliver Skagen besunget til godmodigt vuggende toner.

Eftermiddagens rørende højdepunkt er **"Blues for Nalle"**, som Bøje & Ewald indspillede sammen med Nalle i maj 2022, blot 7 måneder før Nalles død samme år: *"Han ha'de blues i blodet, han gav rock og soul til alle, vi kaldte ham Nalle"*. Det nedbarberede arrangement passer perfekt til sangens umiddelbare ærlighed og er en fin nekrolog over en stor fynsk stemme.

Trioens store instrumentalist må siges at være Poul Ewald, som er en eminent mundharpespiller. Han fylder meget i lydbilledet, når mundharpen hvirvler og væver sig omkring melodierne, men det bliver aldrig trættende. Han spiller nemlig med en opfindsomhed og en legende tilgang til instrumentet, som betyder, at han til fulde udnytter dets potenti-ale. Jeg bliver desuden aldrig træt af at beundre hans imponerende "patronbælte", der har plads til, jeg ved ikke hvor mange, mundharmonikaer.

Søren Bøje giver Poul Ewalds flamboyante spil modspil med subtil elegance. Han kan spille hårdt og metallisk, når det er påkrævet – som på **"Jysk to the bone"** – eller gyngende boogie-guitar som på **"iPhone blues"**, men deres samspil kommer nok mest til sin ret på et nummer som den instrumentale **"Blues for Thorup"**. Her kommer man helt tæt på Poul Ewald, mens Søren Bøjes blide, sagte *slideguitar* skaber en atmosfærisk bund.

Michael Friis er ikke kun trommeslager. Faktisk havde han slet ikke et trommesæt med, men til gengæld krydrede han flere af sangene med diverse slagtpøj, primært cajon og chimes.

Men hvad så med sangene? Kan man skrive meningsfyldt blues på dansk? Tja, når ret skal være ret, var de ikke stor poesi, men den afvæbnende humor, der gennemsyrede mange af dem, gjorde, at de fungerede fint.

Alt i alt fik Bøje, Ewald og Friis vist sig som gode underholdere, der både havde noget på hjerte og masser af glimt i øjet. I det hele taget var trioens optræden i Kulturhuset en rigtig hyggekonzert med god stemning, tilvejebragt både af veloplagte musikere og et modtageligt publikum. Stemningen blev slået an allerede fra show-åbneren **"Bøje & Ewald er lige her"**, en humoristisk præsentations-sang i form af hyggelig lejrbaalsblues. Eller den mexikanske inspirerede **"Blues for Charlie"**, hvor Poul Ewalds opfordring til at stå op og danse blev fulgt af enkelte publikummere.

Det obligatoriske ekstranummer var for en gangs skyld ikke en Poul Ewald- produktion, men derimod klassikeren **"Watermelon Man"**, der har Herbie Hancock som ophavsmand.

Sæsonen i MusikOasen slutter fredag 24. maj, hvor De Gyldne Drengene kommer på besøg.